

★ Καράβιν ἐκατέβαινε στὰ μέρη τῆς Τενέδου
καὶ κάτεργον τὸ ὑπάντησε, στέκει καὶ ἀναρω-
τᾷ το:

— Καράβιν, πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν κατεβαί-
νεις;

— Ἔρχομαι ἀκ τ' ἀνάθεμι κι ἐκ τὸ βαρὺν τὸ
σκότος,

ἀκ τὴν ἀστραποχάλαζην, ἀκ τὴν ἀνεμοζάλην'
ἀπὲ τὴν Πόλιν ἔρχομαι τὴν ἀστραποκαμένην.

★ Ἄνεμος δὲν τοῦς ἔβιδε, ἥλιος οὐκ ἔβλεπέν

τὸς
ἐψάλλαν, ἀνεγνώθασιν εἰς τ' ἅγια μοναστήρια.

★ Μὴν τὸ πομένης, οὐρανέ, καὶ γῆ, μὴν τὸ βα-
στήξῃς!

Ἥλιε, σκότισε τὸ φῶς, σελήνη, μὲν τοῦς δώ-
σης!

ΝΙΚΟΣ ἘΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τράμ καὶ Ἀκρόπολις

le soleil me brûle et me rend lumineux

μέσ' στὴ μονότονη βροχή

τὶς λάσπες

τὴν τερφὴν ἀτμόσφαιρα

τὰ τράμι περνοῦνε

καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν ἔρημη ἀγορά

— ποὺ νέκρωσε ἡ βροχή —

πηγαίνουν πρὸς

τὰ

τέρματα

ἡ σκέψη μου

γιομάτη συγκίνηση

τ' ἀκολουθεῖ στοργικὰ ὄσπου

γὰ φθάσουν

ἐκεῖ π' ἀρχίζουν τὰ χωράφια

ποὺ πνίγει ἡ βροχή

στὰ τέρματα

τὶ θλίψη θὰ ἦτανε — Θέ μου —

τὶ θλίψη

ἂν δὲ μὲ παρηγοροῦσε τὴν καρδιά

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΝΟΥΜΑ ΕΛΙΣ — Β' — στ. 31—54

Τότε ὁ Ἄπσοῦ, ὁ γεννήτορας τῶν μεγάλων
θεῶν,

φώναξε, μιλώντας στὸν Μοιμμοῦ, στὸν ἱ-
πουργό του:

«Ὁ Μοιμμοῦ ἱπουργέ μου, ποὺ τέρπεις τὸ
σηκῶτι μου,

ἔλα δῶθε καὶ πάμε στὴν Τιαμάτ!»

Πήγαν καὶ κάθησαν μπροστὰ στὴν Τιαμάτ,
γνώμες ἀλλάζοντας γιὰ τοὺς θεοῦς, τοὺς πρω-
τότοκούς τους.

Ἄπσοῦ, ἀνοίγοντας τὸ στόμα του,

εἶπε στὴν περιλαμπρὴ Τιαμάτ:

ἡ ἐλπίδα τῶν μαριμάρων

κι' ἡ προσδοκία μιᾶς λαμπρῆς ἀχτίδας

ποὺ θὰ δώση νέα ζωὴ

στὰ ὑπέροχα ἔρεπια

ἀπαράλλαχτα ὅπως

ἓνα κόκκινο λουλούδι

μέσ' σὲ πράσινα φύλλα.

Βενζίνη

μέσα στὸ δάσος

ἐκεῖ ὅπου ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πυκνὰ κλαργιά

φτάνει λίγο φῶς

ἀπ' τὸν βαρὺν οὐρανὸ

κοντὰ στὸ χῶμα

ποὺ τὸ σκεπάζει

παχὺ στρώμα

σάπια φύλλα

σὲ μιὰ κλάρα χαμηλὴ

κάθεται ἓνα

π ο υ λ λ

ἓνα πουλὶ

πολὺ

περιεργο!

σὰ μαθημένο

σὰ σκεπτικὸ

Ἔνα παλιὸ πουλὶ

τὶ γὰ σκέπτεται ἄραγες

αὐτὸ τὸ πουλὶ

τὸ παλιὸ

στὸ σκοτάδι;

Ἄχ! τίποτα

δὲν σκέπτεται ἀπολύτως τίποτα!

ἀπλούστατα

συνέλαβε δι' αὐτὴν

ἔνοχον

πάθος

(«Μὴν ὀμιλεῖτε εἰς τὸν ὀδηγόν»)